

Francesc Beccaria

Leto V. Ljubljana, četrtak dne 17 februarja 1926. - GORICA, četrtak dne 17 februarja 1926. - GORIZIA, četrtak dne 17 februarja 1926. - Izdaj. In ogd. ured. PRANCE BEČEK
časopis: 1 n. ill. vseč čine v žirini enega stolpa L. - .80, za igrovake reklame, končna obveznila poslana, vabilo, naznane, itd. vsaka vrsta L. 1.-
Céoleina narocilna L. 15.— Za izdajstvo L. 22.50.

Leto V.

št. 7.

GORICA, četrtak dne 17 februarja 1926. - GORIZIA, četrtak dne 17 februarja 1926.

Kako je - če je prehlad v gledališču.

Prehlad v gledališču,
to je sitna stvar,
kiha pevec, kiha pevka,
tolče vse udar na udar.

Treba imeti med igranjem
vse je polno tam arcnjij,
treba doktorja in čaja,
kdo s prehlado se bori.

Res, da pavze so velike,
in je igra čudna zmes,
a drugače ni mogoče,
to je tudi stokrat res.

Če pa kdo ve pripomoček,
naj ga hitro sporoči,
nanj naj si patent poišče,
ga prodaja med ljudi.

Dokument.

Hocemo dokazati, da so se
ne dal. tvrdke naučile pravne
slovenščine, evo vam
kazan v pisani besedi:
Županstvo X
Prosemelo tale zupanstvo da
nam poslu »foglietto od li-

kvidacio od Intendenco Finanço v Trsi od oskodovanec N. N. iz X. slev. 136, tale ampak je vrnou torej semore prasali dedicem tale karlo za radi ki bomo napravili prosnijo v Trsi, tako ne bo potrebalno placiati prav nec na hipoteeni

zavod v Gorici zakaj oskodovancev bi mogu primeiti nazaj se list dnar da je ze placu na hipoteeni zavod.

Torej se prosi da bi nam poslali tale karlu prej ku mogoče ali naj nese sam seboj oskodovanc.

Nas uradi se znasa v Gorici
Via Pittieri stev. 10.
Likvidator od Arteza
X. Y.

Zaman prepovedujejo na
sodniji slovenščino, če po-
šiljajo na županstva slična
slovenska pisma!

Gorica, dne 18. februar.

Predpusl je končal na lako lep način, da ga skoraj še slišali ni bilo. Pardon, saj ni res... Ne smemh lagali, kajti lahko se zgodi, da se laž nad nami prav pošljeno kaznuje. Pust je bil tak kot v starih dneh...

Že opoldne so se pričele polnili goriške ulice. Prodajalne so ljudje kar oblegali, da so si nakupili dovolj krijandol, serpenlin, konfeture in piščalk, da ne pozabimo omeniti mask in drugega, kar spada k temu dnevju.

Zalibog, da so bile točno obeni uri prodajalne med glasnim protestiranjem občinstva zaprle. Na Travniku se je zbiralo vedno več ljudi, ki so se prerivali v gneči in se božali s konfeturo, in tudi takih ni manjkalo med njimi, ki so lučali prave konfele po tleh v veliko veselje mlađeži, ki jih je pobirala. Serpenline so visele z vseh oken, balkonov in tramvajske žice. Pisani trakovi so trepelali v lahkem vetru lepega dne.

Kmalu je občinstvo zajezilo ves promet. Tramvaj je bil ustavljen, ker se ni več mogel prerivali skozi množico. Točno ob tretji je pričelo največje čudo dne.

Pustni korzo!

Pripeljali so se vozovi, ki so tekmovali drug z drugim, kateri bo lepši. Lep enonadstropni voz, ves v belem, je vzbujal splošno počivalo občinstva. Drugi voz je bil podoben ruski sanem, posulim s sneženimi kosmiči. Zvončkanjem te je spominjalo, na rusko stopo. Naj omenimo še vojni lank, ves v železju z dražestnimi maskami, ki se je valil med množico, katera ga je pozdravljala.

Kaj naj še opisujem? Trideset vozov, eden lepši od drugih. Vsa množica mask, lepo opravljenih kakor za praznik, vsa radost, ki je sijala z obrazov... Še Čuk ni imel miru v tej splošni radosti. Roké so ga prijele, dvignile in zaklicale:

»Živijo pust! Živijo Čuk!«

V tem so pa roké popustile, svet se je zamajal, Čuk je padel in se — prebudil.

Moj Bog, da je moral tako sanjali in spoznali, da se je

samo par bornih mask lovilo po Travniku, da ni bilo ne konfetov, ne konfeture, ne množice, ne pustnega korza. Tudi godbe malo, plesov ma-

lo, porok še manj, zato ker je denarja malo. Če dobimo denar, bomo naredili pustni korzo in ne bo sanjal zaslonj.

Čuk na palci.

Ena iz Trzina.

(Stara - malo prenarejena.)

To se je zgodilo in je forej resnična zgodba. Po vasi se je razširila govorica, da je Matevž Fačnik skrivaj zakljal rejenega pujska, ne da bi to naznani darju, kot je veleva postava. Zvedel je pa za to tudi dar in se nemudoma odpravil v Trzin. Prišel pa je še pred darjem, k. Fačniku dobri sosed in mu povedal, kdo da prihaja. Sosed je odšel. Matevž Fačnik ni v tem položaju izgubil glave, ampak je premislil in napravil, kot mu je narekovala bistra glava. Pograbil je pujska, ki je lepo obrit ležal na plohu in ga ne bodi neumen, položil v prazno zibelko, ki je stala ob peči. Pogledal je skozi okno in ker ni videl darja, je imel še čas, da se je očedil maščobe in si premenjal predpasnik. Nato je odel pujska v zibelki z otroško odejo in nad njim razpel plačno, kot je napravila žena, kadar je v zibelki spal sinček Martinček. Vsedel se je nato k peči na klop in jel mirno zibali otročička. Da bi z mirnejšo vestjo pričakoval darja, si je prižgal cigaro in nalahko prepeval:

»Aja tuju
zaspančkoj sladku,
če spančkal ne boš
jih s palco doboš.«

Dar je s cesle zavil na dvorišče in kmalu je vstopil iz veže v hišo.

»Aja tuju
kaj kup'le dralu,
ne kup'mo ga več,
je sukan preveč.«

»No, no, kako da danes kar vi zibljete, oče«, je pozdravil dar in se obenem pazljivo ozrl okrog.

»I, kaj pa hočem, ona je šla k Tomožu, pa sem kar jaz priprijel — na, zaspal je revček«, pravi nedolžno Matevž in ziblje naprej.

Dar se odkašlja, zamolbla in reče:

»Slišal sem, da ste zaklali pujska, ne da bi lo naznani in plačali določeno vso, kot veleva postava. Kje ga imate? Najbolje, da ga pokažete, da napravimo, kot veleva postava.«

Matevž Fačnik je začuden gledal darja in se zasmehal tako resnično, kot bi mu smeh res šel iz srca in kot da ni ponarejen in kot da nima name na preslepili darja. Prenehal je tedaj zibati in je rekel:

»Da smo pri nas klali in da bi ne naznani? Jej, jej, kdo pa je to povedal? Lejte si no, so vas pa enkrat potegnili, jej, jej, potegnili so vas, gospod Senčar.«

»Bomo videli«, pravi dar in »bomo pa pogledali.«

»Kar lahko, le preglejte vse kotę in videli boste, da je res, kar vam pravim. Sam vam rad pokažem, če hočete.«

»Bomo videli, bomo pregledali, vse kotę veleva postava. Kar pojde in pokažite mi kleli in shrambe, pregledali moram, ker tako veleva postava.«

In vstal je Matevž Fačnik od peči, ker peljal darja po vseh shrambah in vseh kotih. Prehodila sta vse sobe, preglezala framovja in dar je preiskal slamo in seno, Ioda pujska ni hotelo biti. Prišla sta nazadnje v hišo in Matevž je zopet sedel k peči in pričel zibati sinčka Martinčka, akoravno je bil miren in tih kot klada.

»Pa so vas potegnili, no, vi-

dite, da so vas. Če bi mi klabi vi pujska ludi dobili, taka kaj se hoče, jej, jej, s pravim; škoda, ko ste se lahko trudili.«

Tako je govoril Matevž Fačnik in zibal sinčka Martinčka, ki je bil pri sosedu Senčar.

Clovek se tudi lahko pomoli, no pa nič zato. Ravna se je treba kot veleva poslavac. Tako je vzdihnil darac Senčar in sedel k mizi.

»Aja tuju...« je pel Matevž, ker je bil skor v zadregi. Kaj če poslane dar radoveden, kako kaj ras moj Martinček. Jej, jej, do let ne sme priti. Daracu se ne mudi, sedi in premišlja.

»Slišite, kako da vi zibljete no pa saj vam pristoja in že vas je lahko vesela«, je povzročil čas darac in se naslova na mizo, kot da se mu nikom ne mudi.

»Jej, jej, kaj pa hočem, zakpa bi ne zibal, saj to mi je zabavo.«

»Pa imate pridnega otroka še oglesi se ne. Veste, na pa zmiraj rjove in se repen kot da je na načelalni.«

»No, danes je pa res še doli priden, včeraj je bil nebolel, danes pa kar spi.«

»Ja, ja« vzdihne darac vstaja od mize »bom pa še pa brez zamere, veste, moram ravnati, kot veleva postava, pa z Bogom«, in odje darac iz hiše.

Matevž Fačnik je prenehal zibati in se tako zelo zasmjal v pest, da se je ustreljala samega sebe.

Darac je prestopil hišo in nasproti mu je prišla Fačnica z jokajočim otrokom v naročju.

»O, kaj pa vi pri nas, dolvas že ni bilo«, je že od danega govorila Fačnica darja.

Darac se je začudil in kaj ni bil neumen, je vprašeno:

»Koliko otrok pa že imate? Pri vas pa kar hitro napredete, glejte si no.«

»I no, samo tegale; otrok kmalu dovolj in preveč.«

»Kako pa to, pravite, imate samo tegale, pa vemož ziblje še enega.«

Fačnica se je zasmehala misleč, da se darac šalil:

»Ta je pa bosa, samo tamašek je moj, kajne Martinček«, in prilisnila je sindon na srce.

Darac ni več rekel besede in ni več pogledal ženske, iškal se je na peti in se vrnil v hišo.

Slišite, oče, pokažite vašega Martinčka, da vidite ali je verjeti vam, ali vaši sin. Tako je slovesno govoril darac in odkril zibelko.

alevž Fačnik se je pre...
sil... Cigara mu je padla iz
in roki sta mu omahnili v
čje. acar je odstranil odejo in
azal... se je sinček Martin-
v podobi obritega pui-
ki se je začoveljno režal
belki in molil vse štiri v

a pragu... se je pojavila
alevž jo je opazil. Maho-
mu je padlo v glavo in
čičal je nad njo:
Paba, lo si napravila ti.
ta je res samo za nesrečo.
acar je objel pujska v zi-
ti in dejal:
Sedaj ga imamo in sedaj
sedimo kot veleva poslava.

OGLASI.

roda se lepa majhna kра-
ja, za manj premožno dru-
bo, katere je tudi slabega
a navajena.

ol gospodinja pri gospo-
ki še ni oženjen, imam
govo mleko na prodaj.

DDa se v najem konjski
za boljše gospode.

adi starosti se odda v rejo
enček.

roda se radi smrti več
in rok, vse še v dobrem
ju.

IZ KORITNICE.

lančku sva se srečala,
o sva se spogledala,
svokámi se sprijemala,
ol' sva se objemala.
sline so ble moje oči
tega b'lo na Koritnici ni.
as bo prišel tudi tak,
bomo mogli vsi vstat,
tol v roke vzeti

M. drugačno pesem pet.

TAKO JE!

Prosim čašo kave, toda
cikorije.
aj hočeče čisto vodo

RAJE ZANIČEVANJE.
Neki gimnazijec (v starih
časih, ko je bil še zapor v ha-
vadi), se je hudo pregršil
proti enemu svojih profesor-
jev. Ta mu je dal na izbero:

»Kaj hočeče? Deset dni za-
pora, ali moje zaničevanje?«
Dijak: »Če je tako, prosim
prav ponižno za vaše zaniče-
vanje.«

DOBRO INFORMIRANA.

»Včeraj sem povedala možu, da mi je zdravnik dejal, da moram nemudoma k morju.«

»In kaj je ta dejal?«

»Da nima denarja.«

»Kaj pa bo zdaj?«

»Informirala sem se v izvestiteljskem uradu, kjer so mi pove-
dali, da njegova sredstva dovoljujejo, da grem k morju...«

I. PRIZOR.

Janko pride in ogleduje dvorec.

Janko: To je torej tisti krasni dvo-
rec! Včeraj je bil prodan! Dve uri pred
mojim prihodom! Jaz, bedakl! Kaj mi po-
maga denar, če pa ne morem kupiti ž
njim tega, kar bi rad! Gospodar mi ga
golovo ne bo hotel prodal! Kaj naj torej
napravim? Pred dvema urama je bil še
čas, takrat je bila še dražba! Ali vraka,
to je ravno: človek pride ali prezgodaj,
ali pa prepozno! Toda ... kdo prihaja
tam-le? ... Za Bogal ... Ne, ne ... motim
se ... Toda ... ne ... to je ... da, da, on je ...
moj predragi ... Mirko! ... Ah, kako haj Še
izgovorim? ... No, le pogum! ... (Kliče)
Mirko, Mirko! ...

II. PRIZOR.

Mirko in Janko.

Mirko: Kaj vidim? Ti si tu, Janko?

Janko: Da, kakor vidiš, z dušo in te-
lesom!

Mirko: Odkod pa?

Ženska vojska.

Cim je bil Hindenburg izvoljen za predsednika nemške republike, je Francija takoj sklenila povečati svojo vojsko. Ker pa »Društvo Narodov« ne dovolji rekrutacij večje števil moških, je ona sklenila rekrutirati žene. Razlogi za tak njen postopek so popolnoma opravičeni: »Ker se ženske lahko borijo s svojimi možmi in ljubljeni, ker jih zamorcejo včasih preteplavati; ker znaajo strigliati iz revolverja precizneje kakor pa moški, ker so pokazale že od pramateve sposobnost zapovedovanja — zato bl se potem vse te njihove lepe vrline ne bi dale na razpolago službi domovine.« Koliko je žensk v Parizu, ki napadajo vsakodnevno cele čete moških, ki se jih ločijo tudi ponoči, zgrabijo jih za vratarjih odvedo, kakor jagneta, kamor hočejo! Koliko je lepotic, za katerimi sledo leta cel bataljon moških ipa vsak nigr lepega komandanta pada na kolena! Pa da bi ostala ta živila sila neizkoristljena? Sreča za Nemčijo, da ni bilo v Franciji, kakor tudi pri nas, za časa vojske ministrov, ki bl zvali misliti — drugače bi bila vojska mnogo, mnogo prej končana. Moralo je samo poslati mestu uboge pehotne, hajnega topništva in smerne kojnice nekoliko jurišnih (naskočnih?) čet elegantnih Parizank — pa bi ne padale nemške trdnjave ena za drugo kot hruske, temveč kakor pri nas ministri pravde. Glavno: Francija je za časa vojske položila odlično svoj izpit v zaledju in sedaj se pripravlja država, da jim izpravlja v kasarni njihove sposobnosti za fronto. In kakor pride svetlost iz vzhoda, a moda iz Pariza, tako bodočemo tudi mi nekega dne dočakali ženske rekrute.

Vprašanje je samo, kako se bo končala rekrutacija žensk. Po davku se ne more, ker ženske davka ne plačujejo, četudi imajo veliko obrt. Edino preostaja, da so rekrutirajo po svojih vrlinah.

Zato bi vzeli:

Za pohoto: vse one deklice in žene, ki zamorcejo prehoditi na promenadi vsaj 25 kilometrov na dan. To njihovo sposobnost je lahko oceniti po njihovih bodlicah (stegnah) na nogah, kojo čvrstino mora potrditi rekrutna komisija.

Za konjenico: vse one žene in dekleta, ki znaajo kolesariti in zbadati z ostrogami (športati?) svoje fante ali soproge. Njihovo sposobnost bo potrdila komisija po odgovarjajočem delu telesa za jahanje.

Za topništvo (artilerijo) se bodo vzele dobro razvite žene in dekleta,

Janko: Iz mesta! Saj sem pa tudi preletel dvajset milij na konju v najhujšem diru!

Mirko: Kam se ti je tako mudilo?

Janko: Da kupim ta-le dvorec!

Mirko: Ah, da! ... In šele sedaj?

Janko: Da, šele sedaj! Pa kako naj li povem? Včas radi opravkov sem moral iz mesta ... za dalj časa ... Ko je dospelo pismo, v kalcerem si mi pisal, da je dvorec na prodaj, me ni bilo doma. Ko sem pismo prebral, sem takoj skočil na konja, da pridev pravočasno!

Mirko: No jn kljub temu si prišel prepozno!

Janko: O ... pa ni toliko moja krivdal. Saj sem napravil dvajset milij na vse zgodaj, ne da bi se kje učavill. Kaj hočeš še več?

Mirko: Slišom tečesa in zasluži, da jo temeljito premislivat!

Janko: In pa še kakol Saj Janko veš, ... pa kako sem si želel tega dvorca. Za vsako

Dvorec na deželi.

Farsa v enem dejanju.
Sal K. Federici. Iz italijansčine pre-
stavil Bajec Karol.

OSEBE:

Pod STAREC, gospodar dvorca v
letni obleki.

KO, nastopi prvič kot gospod v po-
potni obleki, drugič kot pesnik,
trelič kot berač, četrtič kot vojaški
novinec z bobnom, petič kot nared-
nik, šestič kot lovec, sedmič kot v
prvem prizoru.

KO, nastopi prvič kot sosed gospo-
da STARCA, drugič kot delavec,
trelič kot francoski sluga, četrtič
tako kot prvič.

ga gospoda STARCA.

PRVO DEJANJE.

rajina na deželi z dvorcem, ki ima
edaj balkon. Pred dvorcem je mizica
in par stolov.

ki znajo svoje orožje dobro plasirati in maskirati; katere znajo uporabiti mušico za merjenje in po potrebi vzdigovati cev, orožja; katere znajo ceniti vrednost municije in zato se skrbno brigajo, da ne gre v nič niti eden strel. Njihovo sposobnost preciznega strelijanja bodo potrdili za to odrejeni stročni člani komisije.

Za mitralješko (Maschinen-gewehr) službo: se bodo zbrali one žene in dekleta, ki zamorejo v minuti izbrbljati vsaj 600 besed; znano je namreč, da ženski jezik kosi hujce, kakor pa strele. Prvenstvo imajo predsednico ženskih društev. Ker je potrjenje njihovih sposobnosti zelo nevarno za komisijo, zato je dovoljno pokazati članjko, kartu katerega ženskega društva.

Za avijatiko: se bodo sprejeli samo one žene in dekleta, ki so že na prvi pogled videti luhke. Strošnjaki v komisiji bodo potrdili, da li znajo doitične segrete motor ter ga postaviti v akcijo, vršiti vse mogoče krepite in obrati, ter paziti, da ne doleti aparatu kakšen defekt.

Naravno, da bo tudi med ženami takih, ki bi se hoteli izogniti težji službi in bi želele lažjo službo. Valedogata bodo za takšne rezervirana še dva mesta.

Armijski stablji bi bili obrazovani od davnih veselic (žurev?) tržaških matron.

Spijonsko službo: bi prevzele one dame, za katere se pozitivno ve, da nosijo rekord v pretekaju in odgovarjanju.

Avtomobiliska komanda ne bo sprejela samo sorodnike, ministarske teste in strinj. temveč tudi njihove kuharice in solaričce ter obče vse žene, ki so se z dolgo prakso naučile voziti saj z državnimi avtomobili.

Eto, kako bo zgledala ženska vojska. In dobro je tako, da nas bodo zamenjale žene. Mi jih bomo zelo radi odstopili naša predhaja mesta za borbo in brez protesta zavzeli za ledje.

VPLIV KUHANJA.

»Zakaj si tako sjezen?«

»Moja žena kuha, in ob takih prilikah kuha navadno tudi v meni.«

PIJANEC.

Učitelj: »Kako imenujemo človeka, ki je ves dan v gostilni?«

Učenec: »Gostilničar.«

cenio ga hočem dobitil! Ali bi mi mogel pomagati?

Mirko: Da, ali na kak način?

Janko: Saj to je ravno, da ne vem! O, pa ti si zelo duhovit, li si boš že kaj izmisliš!

Mirko: Mhml... Dal... Meni se na vsezadnje stvar ne zdi tako težkal!

Janko (se tolče po glavi): Dve ur... samo dve ur... prepozno! Pa, kaj mislišti, ali je novi gospodar pohlepjen po denariju?

Mirko: Kakor se zdj... Ali, če zavrene denar... kaj potem? Ah, čakaj! Sijajna misel! Sijajha misel! Za vraga, prihaja mi krasna misel!

Janko: »Govori, Mirko, govori!«

Mirko: Kakor veš, stanuješ tu v bilžini... v sosednji vasil! Novi gospodar me še ne poznal... Sploh, vsa umetnost tiči natreč v tem, da pokazemo gospodu Starcu ta kraj v taki luči, da se lbo repričal, da je prisel mesto v nebesa, v uvcat pekell!

ljarem sv. Lukeža.

Oprosli, Čuk, da se ludi jaz oglasim k temu vprašanju. Ni sem namreč poročena, sem še prosta, dasi ne smem reči, da sem še mlada, a staro me ludi še ne more nihče imenovali, ker še nisem prekoračila štirideset let. Poročila se pa

nisem do danes za to, ker se nisem hotel. To se prvi, poročila bi se že bila, če bi me bil kdaj hotel, ki mi je bil po volji. Ker sem se pa upala enkrat izbirali in nisem vzela udovca s petimi otroci, se je usoda maščevala nad menoj, da sem se še ponujala udovcu, a me ni hotel več razumeti, drugi pa mi ludi ni hotel reči, da bi me hotel, če bi ga jaz hotela.

Vsek predpust sem si želela, da bi dobila enega in sem storila vse mogoče. Plesal sem hodila ob vsaki priliki, zapeljivo sem gledala tako, da so mi skoraj oči stopile iz jamic, ali zlomka, pomagalo vse nič ni.

Niti moja obleka, ki je bila

Strogi predpisi.

Kakor je znano, so izšli strogi predpisi s kaznijo za tiste, ki bi poškodovali upravo v železniških vozovih.

SPREVODNIK: »Čemu ne sedite na fotelju?«

POTNIK: »Bojim se, da bi ga pri dolgi vožnji na kakršenkoli način malo ne obdrgnil, zato mi je ljubše, če sedim na svojem.«

Janko (ga hoče objeti): Mirko, daj da te objamem! O, saj sem vedel, da imaš prebrisario glavo!

Mirko: Tihol On prihaja! Ti ostani tu ž njim! Poizkusil da, če li bo hotel pravati dvorec za denarl. Če ne, pridi k meni, da ti razložim svoj načrt! (Odide.)

Janko: Počakaj! ... Ps, ps, ps! ... Oh je že odšell! Začnimo torej komedijo!

III. PRIZOR.

Starec s knjigo v roki. Sledi mu sluga, ki nese dve steklenici, ki jih postavi na mizo, Janko.

Starec: Sem, Malija, sem, kar žule postavlil... No, sedaj pa lahko greši! (Sluga odide.) Ah to je res prekrasen kraj! Na boljšega bi ne mogel naleteti! Takole s knjigo v roki in steklenico sladkega vrapca poleg sebe! Ah, dal! Kakor sem si želel tegat! Ta mir, tihota, ljubka senca, obljudena cesta, kjer vi diš in opazuješ neprestano kaj novegal! (Sede in bere.)

zmirjal po modi, 'belo ostrigla sem se na lonec, da bi bila še bolj moderna kot druge. Ali slabu sem naletela. Pust za pustom sem moralna vleči ploh, in ludi la pust ni drugače.

Zato sem prav huda na Čuka, ki tako kritizira zakonski stan, po katerem jaz tako hrepam. Spominim se ob leprilki zgodbe, ki mi jo je posvedala že moja rojna teta, da je neka loka teva, kot sem danes jaz, klečala pred kapelico sv. Antona s prešičkom pod Smrtno goro in prosila:

»Sv. Antoni, daj mi možal! Za kapelico je bil skril po lepruh in je dejal: »Tvoj mož bi bil!«

Ona pa še bolj: »Sv. Antoni, daj mi možal!«

Polep zopet: »Tvoj mož bi bil!«

Ona pa vsa huda: »Naj bi le pil, naj bi me bil, samo pove kje bi se dobil!«

Tako je, dragi Čuk, pojma malo napak, saj jih imajo vse ljudje, lo nič ne de. Samo povej mi, kje naj ga dobim, aki ludi z napakami.

Pa nikari ne misli, da je to napisano samo za pepelnico premišljevanje in da se me še pust drži. O ne, moj dragi Čuk, to je tako resna beseda, da bolj resna biti ne more in je dobro, da jo razmišljava Čuk, in jaz

jera.

(Opomba Čuka: Zelo žal je, da Jera ni še dobila moža, ker vidim, da je po svoji odkritosti zlatá vredna ženska. Vse mlade in lepe lažejo in delajo take robove, da se Bogu usmili. Zato priporočam Jero vsem neoženjenim, da dobi enega z malo napakami, ker je tako skromna. (Oncel v poslušu šicer ne bo šumna, a to nič ne de.)

Janko (se mu približa): Gospod oprosife, če Vas molim pri Vašem delu. Ali imam čast govoriti z celo prijaznim gospodom Starcem?

Starec (še vedno islegmatično): Da, jaz sem tisti zelo prijazni gospod. Starec Moram Vam pa takoj naprej povedati, da se nič kaj rad ne pogovarjam z drugimi ljudmi!

Janko: O samoj četrte ure!

Starec: Svetla nebesa, četrta ure, to je mnogo!

Janko: Slišal sem namreč, da ste kupili ta dvorec za 19 lisoč lir.

Starec: Dal!

Janko: Polem so Vas opcharil!

Starec: Kaj? Kako? Res? Zakaj?

Janko: Jaz sem slavbenik!

Starec: Me zelo veselil.

Janko: Ta stavba je vlažnil!

Starec: Tega ne čutim!

(Dalje.)

ker pa je Ključ na Skofjih postil,
niti ene niti izustil.
Tudi Jazbec je leseni,
dremal tam ob stajtnic steni.
Zrazen njega Volk kosmati,
kmalu je pričel smrečati.
Pričela je enajsta uha,
ko ljudi ke ven zafura
na cesto z oštarije,
ker takrat se več ne pije.
Tako je ob dočini ur
kičmar pokazal vsem na dur.
Zveri in ptice so odšle
z oštarije na — kolé — s pepelom.

»Cemu si bil zadnjč zaprl?«
»Mošnjo dentirja sem pobral.«

»Rodi lega?«

»I seveda — ali mošnjo sem pobral z mize in je nisem imel namenč vrniti.«

DALJSI DAN.

»Koliko ur imo dan?«

»Pelindvajsce!«

»Kakó, pelindvajsell!«

»Saj ste dejali prej, da je dan že za eno uro daljši.«

POSLUŠNOST.

Učitelj: »Povej, Jurček, zakaj moraš biti svojim slanshom poslušen?«

»Ker sem ... sicer ... teden.«

ICE BREZ KLUJNOV IN
UGE ZVERI V KOMENSKI
GOSTILNI.

čovrga je bilo dne,
ale so zverine se
ne druge ptice
denske vasice.
Kosa, Vrabec si brez kljuna
čel našega Oruha,
nisi so v oštarijo,
če jo pogasijo.
dobro se napili,
karte se lotili,
nisq vsi dobili,
kmalu razježili,
bi se spoprijeli,
es ni stopil Pirjeve smeli,
noje je ublažil.
čo bltko potolažil.
čeno neka ptica,
ta, da se ji godi krviča,
pla je za kozarčec,
mu bi zdušila udarec.
il že kozarčec ptidek
e, naš preljublji stiček,
ničesar ni začel.
bil je prav vesel.
pa Vrabec jo popihk
varno prisopih.
kaj bi se zgodilo,
zapustil oštarijo,
pa so ptice
te vrstice:
Slaveč slave,
aj iz višavel
abci se klefajo,
gega ne znajole
čelo je bil Petelin,
čenole je pelin.«

Rešitev ugank.

Prva:

Spovednik.

Druga:

Da naredi še enkrat
tako veliko hišo kot
poprej, a se nje do-
takne dreves mora zi-
dati, kot kaže vranja
črta. Prav so rešili:
Božič Rudolf, Postojd
na, Žejn Ana, Trst!

Zmešnjava.

V dvorani so odmevali čim-
dalje manj libralni "škotdi" vo-
jaške godbe. Očividno se je
koncept bližal h koncu. Hrd-
no, pislanti množiča vryl in go-
voril vse križem. Prof. Dolfi
Zakajite sedli med lovatriši,
glava mu leze na mizo. Pre-
vzela ga še sladka kapljica do
prijetnejšej ginečnosti. Načinkat
ga obstojojo njegovi kolegli,
ter ga prično drezali in nadle-
govati. Končno ga le žopel
spravijo v dobro voljo, kakr-
šne je bil veden.

»Kaj boste vi norci, vi le-
cis, prične Dolfi in se zravnava
na stolu, »vi ki ne vesle, kaj
se pravi živeli. Mi smo poiz-
kusili nekaj mi, ki smo bili v
Egiplu in smo občevali z lepi-
mi Egipčankami in ki smo na
velesvetovni slikarski razstavi
v Kairi dobili velik Angleško
diplomo, jazki znani risali,

kot noben drugi v mestu, kot
ga "hima" Jugoslavija in ga ne
najdele daleč na okrog!«

»Bravo, bravo, kliči prija-
jeli!« Nedonč, »začo ga pa
prijeto, da si pridoblimo novih
velikih idej za našo umetnost.«
Živnol! Zdravlj!

Prof. Dolfi se je poživil in
ločil se ga je njegova priro-
jena mu šalivost. Nasproti je
sedeti elegančna gospodjenja
v lahni toaleti, od katere so
puhiteli prav vsi duhovi in mod-
erne parfumeti in nagaivajo
šegetali v nos! Desno nogo je
imela prekrivano z levo, da
so se visoko gorli belle svile
ne modne žogavice!«

Prof. Dolfi se obrne proti
dam in ogenj mu je ibroti iz
meglenih oči.

»Ah, karjolou, kako si ti le-
pa, kako si vendar zapeljiva;
sliši, ah, karjolac!«

Dama se je očividno užalje-
na obrnila na drugo stran, ko-
da prof. Zakajetu ni pošla
sapo. S tem, ponarejeno
gledališko gesto je položil ro-
ki na prsi in rekel s skesanim
glasom:

»Ah, kako mi je žal, kako
zelo mi je žal; da sem ti kar-
tako, lebi nič, meni nič pred-
ložil tako zelo žaljive besede.
Oprosti, srček, prosim te, ne
bodi užaljena!«

Tovariš so se smeiali in še
dolgo je trajalo to veselo raz-
položenje. Sele čez dolgo ča-
sa je prof. Dolfetu padla v
glavo misel, da bo treba do-
mov. Dvignil se je in študent
Mašuhaga je radovoljno pod-
piral v tem sitnem položaju.
Treba je bilo obleči suknjo in
dobihi pokrivalbo. Pa je prof.
Dolfi Zakajne, v tej prijedni
čimbenosti minulega in večetu
popolnoma pozabil, kje da je
odložil suknjo in klobuk. Hodi-
la sta z Mašuhom od kola do
kola in povpraševala ljudi o
suknji in klobuku. Ko sta pri-
šla v neki kot, je položil Dolfi
prst na čelo in dejal: »Kaj li
rečem, ti Mašuh, veš kaj, lu-
menda ni ne suknje in ne klob-
uka. Pojdiva k bufelu; zdi se
mi, da sem tam odložil celo

Ni imela srečę, v vasi ploh vlečę.

Malo sicer je nerodno,
če ostane sama,
brez moža je pač usodno,
če ostane dama.

Ploh je še najmanjše hudo,
ki jo s tem zadene;
kaj je hudo in najhujše,
naj vam samka razodene.

znala prikupiti,
ja srečę,
če mora pokorili,
ploh vlečę.

sivo.« Gugajoč in omahujoč sta se ninala do buletja, loda suknje ni hotelo bili. Prof. Dolseta je obšla pravična jeza in jel je obkladali ubogega študenta Masuhu z ne baš lepimi prumiki, češ, da je on skril suknjo in klobuk. Ko sta obšla vse kole in so se jih ljudje že pošljeno nagledali, je Masuhu vendar opazil na neki španski seleni suknjo in na nji povezjan širokokrajni klobuk.

»No, tam je menda vaš klobuk,« pravi Masuh prof. Dolsetu, ki je menda ludi že opazil suknjo.

»Dobro, dobro,« vpije z gromkim glasom Dolse, »lo je moja suknja, dobro, dobro!« Masuhu mu jo je pomagal obleči, kar je šlo pa le s ležavo kajli prof. Dolse je hlačil roke v vse žepce, le rokavovi ni mogel dobili. S ležavoj je spravil suknjo naše in ko je hotel pokrili klobuk, slopi k njima mlad gospod in prične cepelači in kričali na vse prelege.

»Kaj imala opravili z mojo suknjo? Tal, vi ste mi jo hoteli ukrastil Slecile jol Pri tej priči vas dam arelirali.«

»Prosim, prosim,« jecila Dolse, »lo je moja suknja in zdi se mi žaljivo, da me dolžite falvine. Slišite, vi človek, odstranite se prav urno, če ne poklicem policaja.«

Drug pa pogradi prof. Dolseta za ovralnik in mu hoče sleči suknjo.

»Stran, vam pravim,« kriči Dolse in pomigne Masuhu, »pojdiva, Masuhu, jo so razbojniki, oropati me hočejo, to je škandal. In z Masuhom sta hotela oditi.«

Krog njih se je jelo dreniqli čimdalje več ljudi, ki so rado vedno priiskali v ospredje. Tedaj je bilo gospodu dovolj in odprl je bogato zakladnico svoje izobrazbe in psoval onadva z vsemogočimi imeni, skočil je nazadnje pred Dolseta in se odločno postavil predenj.

»Suknja je moja, slecile jo, vi lepec, vi norec, elo lo imam jaz v žepu, rekši potegne iz žepa zavaljen robec in ga smrdečega kot je bil, pomoli prof. Dolsetu pod nos. Tedaj se pa z skrbno umerjenim glasom oglesi Masuh, ki je dolgi študiji cele situacije prišel do zaključka:

»Slišite vi, g. Zakajne, morda pa suknja le ni vaša. Gospod bo že poznal svojo obleko, začo mu dajte suknjo nazaj.«

Prof. Dolse Zakajne je polrt in zmieden slekel suknjo in zaprl od ježe siknil Masuh.

»Ta, norec, li-li-si mi skril suknjo, si, falot, vi falot, vi se boste norčevali iz svojega

profesorja. Ne, nikdar! Jaz vam pokazem, jaz, ki sem si zasluzil angleško diplomo, jaz vam pokazem, kaj zmore prof. Dolse Zakajne.«

Prišopal je prof. Nedančič in se razlučen obrnil do Masuh:

»Kaj, ti se upaš norčevali iz svojega profesorja, li! Cakaj, lamie, to te bo stalo. Zakaj mu skrijes suknjo in se polem še norčuješ iz njega. Zapomni si, to povem ravnalečju, lo je škandal, izključen boš!«

Student Masuh je prišel v zadrgo in je jel pregovarjali prof. Dolseta, loda fa se ni dal ulolažli. Zato je Masuhu hoteli odili.

»Nikamor! Z mano pojdeš, dokler ne najdeva suknje, idival!«

Sla sla in sredi pola je Dolse benadoma ves presenečen obstal ter položil prsl na celo.

»Hudiča-a-a, lo je, lo je, lo je od sile, sedaj mi je jasno.«

Masuhu ga je gledal začuden.

»Norec, norec, suknjo sem pusil v reslavraciji. Slopil je nofri in prišel kmalu nazaj s svojo suknjo in v svojem umetniškem klobuku. Tolkele se je

po čelu in obraz se mu je zategnil v običajni puslolovni izraz.

»Kaj nisem pravil, kaj nisem vedel, ti norec, zdaj pojdi in jaz prem domov. Zdaj sem pri volji in čutim zmožnost, da bi risale.«

Med tem govorom se je prof. Dolse Zakajne začel pomikati v smeri svojega stanovanja in od določ je še zadržal Masuh:

»Zdravo, kolegal! Lahko noč!«

Pravijo.

Pravijo, da Konsepči Čuka vasi skrajno napeto čakajo, pa, ga ni, pa ga ni, čas je skrajno napet.

Pravijo, da se ustanovi v Komnu Sportsko društvo pod imenom »Društvo, katero bi negovalo šport, zlasti drsanje po ledi; pa niti ni uspel, saj se nobeden niti ven ni spal, ker se je vsak bal led, da bi se mu ne zdrsallo.«

Pravijo, da je nekje v Komnu bla »občeta« po vodi. Zdaj pa Čuk pravi: ali fant ne mara punce, ali tudi celo: punca ne mara fant.

Pravijo, da se v Komnu ob lumi, nem svetu sprechajo neke gospodine, ki so Čuku dobro znane. Čuk pa jim sledi, in sledi: kjerkoli bodo, pa ga nikoli vloviti ne morejo.

Večni dijak.

Habritter

»Kaj, že zopet zahfavaš denar? Saj sem ti dal ravno pred enim tecnom dve sto lir.«

»No, dragi stric, pomislite veliko smolo. Tedaj sem zman čakal krojača, da znova pride s svojim računom in sem denar pörabil.«

Pravijo, da so v Svetem gospodinu zelo ponosne, ker jih pogostoma obiskujejo komenski lantje.

Pravijo, da se neka gospodinja v Tomajevici zelo ponosno drži. Nje knabrost do fantov je velika, saj jo celo je sam Čuk pozna.

Pravijo, da se je v mali Bukovici pri Il. Bistrici otvorilo majhno moderno društvo, v katero je gospodinja z ostrščinsimi lasmi.

Pravijo, da so v Zidanem mostu kar tri dekleta za enega fanta trgajo, in sicer ta rdečelasta Fanika, ta lepa Minica in ta mojstrelka Fanika. Ivan pa haja nobene ne mara. Sv. Janez Nepomuk na mostu pa kaže z kazalcem, da se mora molčati.

Pravijo v Cerknem, da je Milenarjet Johann prisidel v Port-Arturju ples, ki je štel več ljudi kot vsaka gostilna v Cerknem, tako, da je prisidel ni mogel plesati pač pa zaspasti pa peti.

Pravijo na Koritnici, da namernajo ustanoviti društvo za gospodine vile, da bodo lažje odstranili, kar jim je na poti.

Pravijo istotam, da je že vriskanje, klanjanje in živiljanje prepovedano tudi neke odlične osebe.

Pravijo, da je Čuk na Koritnici opazil, da Marjani silno škoduje jezu.

Pravijo, da je na Grahovem neko dekletko plesalo do polnoči s fantom z juga, po polnoči pa s fantom od severa. Dekletko le pamet, ker pamet je boljše kot žamet.

Pravijo, da je v Kostanjevici pri Kanalu prav pridna šivilja, ki po pravila hlače, spodnje hlače in strape in t. d. — popravlja jih namreč finančnim stražnikom, uradnikom, kovačem — in cestnim pometačem. — Ko pa je Čuk na palci izvedel, da ima tudi on raztrganje hlače, je vo selo zavriskal in jo mahnil proti Kostanjevici s svojimi striganimi hlačami.

— Ko je prišel na krajišče, je nenašel začul nek glas, sledoč temu glasu je dospel naravnost v vas. Videl je tetu Tinco, ki je godla na bas. Mati in njena hči sta pa plesali tango po sobi. — Potem pa je oče udaril na trambik, — takrat se je Čuk ustrail in jo naglo odkuril s svojimi striganimi hlačami, tja, od kjer je prišel.

Pravijo na Rodici, da A. je vedno ne more dobiti fant. Čuku bi svetovali, naj princne še iz kamnitskega okraja alkike ženinov. Morda bi ji bila kateri po volji.

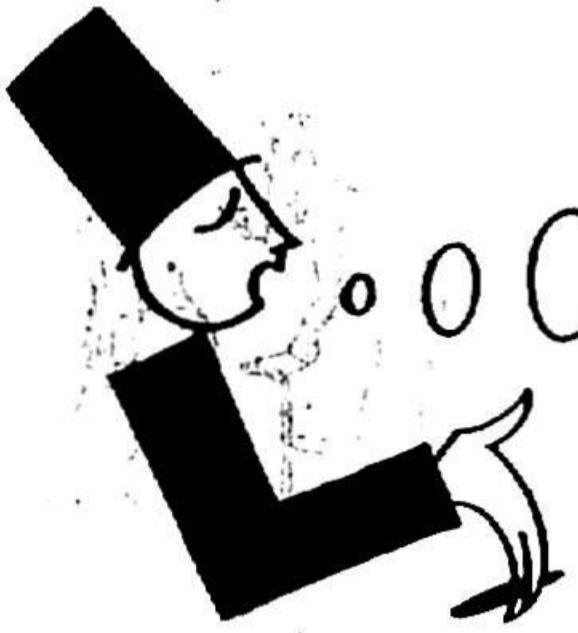
Pravijo, da živijo v Sp. Domžalah ulico, katera ima brez števila imen. Nekateri ji pravijo rokodelska ulica, drugi zaljubljena ulica, tretji zelena ulica itd. Naj bo to že tako ali tako, gotovo je, da hrani tukulte zelo velike zaklade ljubeznih in prijateljstva. Menda bo v kratkem izdal nekdo velik roman, katerega vsebinu bo povzeta iz dogodkov v tej širok znani ulici.

Pravijo v Študi pri Domžalah, da se je tam zopet odzvela agitacija za društvo črna roka. Geslo tega društva je: Vse spraviti s sveta.

Pravijo v Nadgorici, da bodo Čuki v najkrajšem času postavili marmornat spomenik. To pa radi tega, ker ima on neizpodbitne zasluge za napravo novih bronastih zvonov.

Pravijo v Gameljnah, da bi nekateri gospodinje zelo rade, da bi Čuk tudi o njih kaj pisal. To bi se prav lahko zgodilo, toda sedaj je žalibog preveč miraz in Čuk pravi kakšega velikoglavega vaščana da mu za to umasko dobro odstopi kako stanovanje s prostim dnevno razsvetljavo.

Pravijo, da je bila v Štanjelu velika pustna veselica. — Sicome Čuk vse vidi in vse ve, je slučajno — pokukal skozi razbita okna grajske kleti ter opazil, da so: Rihenberčani igrali, ko privski uštimani kvartet gozel. Stanjelci pa — plačali in trgali podplate, tako, da so šli nekateri domov pri bosu nogu.

Cuk v Ameriki.

Cuk je krepak ptič, ker napravi večkrat polet tudi v Metropolo ameriških Slovencev v takozvanem Ribnicu v mestu Cleveland, Ohio. Na zadnjem svojem poletu je skušal pozvedeti kaj, pomeni angleška beseda «flapet», ali kot ameriški Slovenci imajo »Fleparica«. Posrečilo se mu je dognati: Kaj je Fleparica? Fleparica je bitje ženskega spola, pri nji je vse kratko: kratko krilo, kratki nosje, kratka pamet itd. Dragi čitalci, kdo je to?

Cuk se je vozil na poulični železnični, ki vozi po mestu Cleveland po 15 milj na uro in plačaš samo 6 c. Voznje in se lahko pelješ preko 20 milj, da prideš skozi mesto. Pri takih vožnjah je videl sledenči dogodek: Voz je bil poln občinstva po obeh stranskih sedožih tako, da je moralo nekaj ljudi stati. Ravno nasproti Cuka je sedež gospod, kjer je izgledal, da spada v one vrste, ki lahko dolarje tejejo, ravno ob njegovi strani je stala gospodična, tudi fino oblečena v vseh zakonih mode. V roki, ki se je držala varnostnih držajev, je imela svilen robec. Cuk in drugo občinstvo so opazili, da je gospodični padel robec, zraven nje sedežemu gospodu ravno na hlače, tja kjer so zapete. Nekaj ljudi se kljub ameriški dobrojnosti ni moglo zdržati smeha, gospod opazi robec na hlačah in ga otro potlači notri, ker je mislil, da je mu srajea ven vidi (saj tako je Cuk poguntal.) To je bila resnična godba. Ni se snejal samo Cuk, ampak vsi ostali in gospod jo je na prvi sestaji pobrisal dol. Ni pa znano, kdo je pa še bilo že njim doma, tako da žena opazila svilen robec v ... hlačah.

Ako bi Cuk večkrat pogledal po Ameriki, bi marsiktero videl in slišal, da bi jo podal svojim čitateljem. (Poštraj! Oglasite se večkrat! Ur.)

Jubezen pred sodiščem.

Neka gospodična Piff se je preselila iz Ljubljane v Maribor, kjer je otvorila svoj kafe in tako se tudi seznanila z raznimi osebami. Med temi ludi ni manjkalo ljubimcev, ki so jo zadržali in povzdigovali. Med temi je bil tudi gospod Paff, ki se je tako zaljubil, da je že njo občeval pismeno in ustmeno. Pri gospodični Piff se je učila gospodična Peff, kamor sta si hajala tudi gospoda Poff in Puff.

To je bilo pred štirimi leti.

Letos pa je bila gospodična Piff razdaljena, ker je gospod Paff baje skoli pravil, da je v njo zaljubljen. Ona je zato tožila njega in tudi njeovo ženo radi razdaljenja časti. Prizala je stvar pred sodišče in 13. februarja je bila razprava.

Pri tej razpravi je gospodična Piff izdila, da ona njega nikdar ni ljubila in da ga tudi ne bo; gospod Paff je pa trčil, da jo je ljubil, jo ljubi in jo bo ljubil. Paffova žena je pa pričala, da je ona res mislila, da je nje mož zaljubljen v gospodično Piff in da jo ta zaradi teh misli tudi tožila. —

Odvisno je bilo sedaj le od izreka prte. Sodnik je poklical gospoda Puffa in ga vprašal, da li je res, da je tudi on zaljubljen v gospodično Piff in da je to stvar spravil iz ljubosumnosti pred sodišče. Priča Puff, kateri je hotel potlačiti Paffa notri, je začikal, trčil pa je, da je res tako govoril. Priča Paff je izrekel, da mu je pravil Puff, da je on (Puff) nalažeš vpljunil Paffa, da mu ta pove lajnost. Zaslišana je bila na to 19 letna gospodična Peff, ki se je učila pred 4 leti pri gospodični Piff, kot glavna priča. Sodnik jo je vprašal: »Kaj veste Vi o ljubavnem razmerju?« Priča Peff: »Neko nedeljo, ko so bile vse tipovine zapete, je izgmul gospod Paff v kafe gospodične Piff, in ga mi bilo vam, in nekoga dne sem bila po klapu od blagajne v spalnico gospodične Piff in tam sem videla na njej ene možke hlače in en gumb od manšetov. Zastopnik glume: Piff: »Ali so bile gornje ali spodne hlače?« Peff: »Zgornej.«

Zastopnik: »Pred 4 leti Vi niste se razločili moških od ženskih hlač.«

Peff (krohotajoč se): »Kako naj bi jih ne razločevala.«

Sodnik: »Ali ste videli tudi posetnika od hlač?«

Priča Peff: »Ne, nisem ga videla.«

Sodnik: »Ali niste pogledali v omraz?«

Peff: »Ne, ker omara je bila zaprta.«

Sodnik: »Ali niste pogledali pod posteljo?«

Peff: »Ne, kajti pa si nisem mislila, da bi bil kdo pod posteljo skrit, pa tudi časa nisem imela, da bi se bila pripognila.«

Zastopnik: »Mogoče, da je šel brez hlač domov?«

Peff: »Né vem, ker ga nisem viden, videli pa sem prav gotovo moške gornje hlače.«

Razprava je bila na to preložena na nedoločen čas, da se ugotovi, če je šel in po kteri ulici je šel gospod Paff brez hlač domov.

TURSKA KAVARNA V MARIBORU.

Turška kavarna se je otvorila še le 10. februarja, in sicer zato, ker je ta kavarna izvedela, da Cuk na palei že tiskal novico, da še ni otvorjena. — Ker pa so se Turkinje, katere so čakale pred Mariborom, kakor se je že pisalo, sprle med seboj, je prišla neka gospodična iz Poljčan in je odprla vrata od Turške kavarne. Kavarna je pa nabavila takoj en vagon oglja in kava je bila kmalu gotova. Prvi dan je bilo gostov vse polno. — Kava jim je bila zelo všeč, pa tudi gospodična, ki je odprla vrata. Kava je po noči izvrstna in črna kakor tudi gospodična. V kavarni so klopi tako postavljeni, da mora gost gledati v zid pred kavarno nameravajo napraviti malo jezero, kjer bodo ribe lovili. Postrežba je izvrstna. Tudi zavave ne manjka, manjka pa turških časopisov, vse druge časopise lahko vsakdo čita, ako jih seboj prinese.

Bil je pustni čas prenesti, ples in vinski, dirndelj, so morelt po vsem svetu, sama godba in sušaj. Poleg tega pa je teklo vino, da je vse mokro, mize, stoli, še po podu v potokih vino je bilo. Tudi d'narci so trčeli, če so tuš brez perutnic, rdeča lica so splahnela, zdaj je polno bledih lici. Maček je ogabno velik, strašno kislo se drži, lahko bil bi mnogo večji, to bodite brez skribi.

Pravijo.

Pravijo, da je v Trstenjakovi ulici v Mariboru otvorila gospa nekega državnega zvančarja tovarno muhovcev. Ker jo je pa otvorila že sedaj, se ne ve, če hoče loviti muhe, katerih zdaj še ni, ali pa lovec, katerih je precej.

Pravijo, da se v Mariboru gospodične rade sprehabajo po noči. Ko je to gospodična Tončka zvezda, je prejčeni teden tudi vstala ob štirih zjutraj in je rekla, da gre v cerkev. Sla je iz Stolne ulice in ko je prišla na Trg Svobode, je sicer videla cerkev, ali ker se ji je zdela previšoka, je šla mimo in po Aleksandrovi cesti naprej. Ker pa tu ni dobila cerkev, se je vrnila in ko je šla mimo cerkev nazaj je že pozabilo, da hoče iti v cerkev in zato je šla naravnost domov, kje je šla zopet spat in je sanjala sladke sanje: »Iskala sem ga celo noč — toda nisem ga našla in ga po noči tudi iskala več ne bom.«

Pravijo v Mariboru, da so v neki gostilni, pri treh ribnikih na predpustni ples okrasili dvorano z trakovi različnih barv narodnih zastav tujih držav, samo slovenskih ne.

Pravijo, da sta v Jugoslaviji dve stranki na krmilu in da obedve se potezata za politiko in sicer pristaši prve stranke jo Radikalijo — pristaši druge stranke jo pa Radičijo.

Pravijo, da v neki kavarni natakarice mislijo, da morajo gosti priti k njim, da morajo pasti na kolena in jih prosi, da jim dajo črno ali belo kavo, katero tako ali tako plačajo.

Pravijo v Dobrem polju blizu Il. Bistric, da so prišli na Mašun, žalostni oče in mati prodal krasno cvetko.

Pravijo, da namerava m... v Smarjah odpreti tovarno za gramofone.

Pravijo, da zna neka ženska v Smarjah tak shokus pokuse, da vrže eno liro v zrak, a deset jih pada nazaj.

Pravijo, da namerava T... v Smarjah poročiti kakega krojača, da ji bo lahko delal hlače.

Pravijo v Ledinah in v Koritah, da je neko dekle, ki je sestra lahkoživilih, hodila v Ljubljano si zobe plombirat, pa jih ji niso tam plombirali, kjer je treba.

Pravijo, da bo neki stari stric Jurjeve doline vsled prevelike kognence radi zlatolasko kmalu osivel.

Pravijo v Jurjevi dolini, da se neki stari stric zelo pritožuje Cuku radi svoje nesrečne ljubezni.

Pravijo v Belskem, da se je 15-letni godec od pustnega torča takoče pozovil:

Oj zdravo, ljubi »Karneval«, po tebi nam je močno žal, ker naba bujna se mladost je spremenula v nočnost.

Bilo je nekaj srečnih dni, k' smo belško blato mehal, družba naša vsa vesela,

od »Pepe« do »Gržela« dela.

Po blatu stopa mladi slants, ponosen na svoj novi »škants«, pustne ubla melodije, in v Gorenje jo zavije.

V Gorenjih bil je dirindaj, nahrabi smo obilno pa, vrtete so se punčke zale, da ogenj z nogo po kresale.

Tako je pust slovo vzel, ves trden in nle več vesel, domov se vrača fant in Mica, k nepelu, ker je »Peplinica«.

Pravijo, da je v Mariboru in okoli mnogo več blata, kakor na severnem tečaju.

Pravijo, da se je v Mariboru in okoli promet tako povečal, da morajo moški in ženske teči za vlakom ali za avtoomnibusom, ker ne dobijo prostora.

Pravijo na Crnučah, da so se v zadnjem času nekatere gospodične nekoliko oddaljile.

Pravijo na Crnučah, da je g.čni D. zelo žal, ker je Cuk oženjen s svojo Sovo, ona bi se namreč zelo rada zaročila z njim.

Pravijo, da ista g.čna kar javno razkazuje svojo veliko učenost. Cuk jo je slišal zadnjič, ko jo je strahovito lošila po nemško iti italijansko. — Vsak po svojih močeh

Pravijo, da je štanjelski ples zaključila aristokracija štanjelskega predmestja, ki pa ni bila in gringola.

Pravijo, da je neka gospodična iz Temnice na Krasu odložila potovanje v Francijo, ker študira za tierarza (živinozdravnik) v Komnu. Toliko za enkrat.

Pravijo, da je v Gorenjem Cerovem in sicer na Dolgem Bregu prav luštno.

Pravijo v Klani mladi fantje, kam bodo šli dovršiti ta pust. Sami ne vedo, naj jim Cuk na paleci pové.

Pravijo, da se je v Crnučah pri Ljubljani nekaj čudnega dogodilo. Neko dekle je šlo po cesti in srečalo tolpo črnuških fantov. Pogledalo jih je, pri tem pa so jo zaholele oči, da je skoraj oslepelo. Ona sklepa, da je gotovo katerega preveč pogledala. Po mislite, če bi ne šla takoj k zdravniku, bi gotovo oslepela, tako fejst fantje so v Crnučah. Pa so res lahko ponosni na to.

Pravijo v Biljah, da je dopisnik gledē »Madame di Parigi« precej dobro poučen o delovanju sv. Antona Puščavnika. Najbrže je sv. Anton svojčas tudi njega štel med čredo ozmenjenih živalic, a ga je kasneje radi zlobnega jezika spolil kot nevrednega omenjene črede. Tudi poslovovanje sv. Tilha mu je precej dobroznamo, mogoče je tudi on sam vložil kakšno prošnjo na sv. Tilha urad za dekle. Če je bil uslušan ali ne, je pa precej kočljivo vprašanje, kajti sv. Tilh je bil in je mož poštenega značaja in nima niti sedaj kot svetnik rad opraviti z teperi in klevetniki.

Pravijo v Komnu, da se ustanovi »Okrajna mlekarna«, ker deleži, ko bodo biki molzni.

Pravijo, da neka Pepe iz Kosez hodi vsak dan v Bistrico, ker ji je srec varjavelo in je postala nevesela devica, ker sreča ni od nikoder, so jo namreč leta doletela, pa ne ve od same žalosti, kaj bi storila, da svojo bi mladost nazaj dobila, hodi v drogerije in kupuje vsakovrstne parfume. Cuk ji tudi ne more več pomagati, samo vidi, kako se parfumira.

Pravijo, tudi v Biljah, da »Charlova Tetka« neke ljudi posebno tišči na želodec, in je pri najboljši fanatično-strankarski volji ne morejo prebaviti. Svetuje se jim v dosegu prebave ali odprave sledenja dijet: zaboječek šalamarja stopljenega v orni kuzli (ne kozli z rožiči) zmešanega z škatom šence in mane in vse to obeljeno z enim litrom diricinega olja, in ko to začne delovati še 10 kosov »šmirgl-papirja«. Ni vrag, da bi se tetka takoj omehčana ne spravila iz želodeca nazaj v Brazilijo.

Pravijo, da so koseške pupe zelo žalostne, ker jim delajo bistrčanke zelo hudo konkurenco in jim očitajo, da so zadnji ples pomele. — Prišel je pust, sreča se jim pa ne smije baš prijazno ni za ene ni za druge, bi se rade iznenabili nesrečnega deviškega stanu, ladja sreče se je razbila in krimilo se je polomilo. Cuk pa vse vidi in pridno piše.

Pravijo, da so gospodične iz Ilir. Bistrice tako visoke in hočejo biti same Šnijerine, pa pridno kupujejo maškaradne obleke (menita za halo da bodo večja) da bodo lepaci za pust — pa jim pritiče letos ploh vleči se ne morejo pa sprijavažiti z mislio pa ga ne bodo marale iz same ljubezni do preljubih fantov, zato bodo še rajši v kino ali pa spat in tožile svojo nesrečo ter same jokale, ker morejo še vedno prenašati nesrečnji jarek deviškega stanu. Tudi Cuk jim želi lahko noč in paži pri tem, da bodo vse sladko spale.

Pravijo, da so v Dobrepolu pri Il. Bistrici nekatere punce zelo vesele, ker je dosti snega, da si kratek čas ž nilm delajo. Ker drugač ne morejo dobiti za kratek čas.

Pravijo istotam, da so nekatere dobropolske punce zelo študirane, ker slikajo vasi brez aparata.

Pravijo, da sesljanski igralci so imeli sletno večerijo na Silvestrov večer, in jih je bilo število 12, kakor apostolov, samo od Kristusovih ni bilo nobenega.

Pravijo, da se gospodične A. in M. ne hosta več vimeščavali v tuja opravila, da bodo raiši boli skrbele, da ne bodo zabilo sol na pouci, kadar se kruh zamesi.

Pravijo, da sesljanski igralci nameravajo za pustno nedeljo igrati v Vižovljah, na bodo povabili Čuka posebno, ker se več zanesajo, da bude on več razumel pogreške, kakor sova.

Pravijo v Sužidu, da statistika posljubov preteklega leta se ne da načančno dognati, ker so pa večina nezakonski, je seveda to težko. Pač pa je gojovo, da so številke zelo visoke. Da bo pa letos lažje ugotoviti, se prosijo nekatere punce, naj se ne skrivajo po vaških ulicah in ne podprajo hišnih vrglov.

Pravijo istotam, da hodijo »Svinski žlažarji« v Sužid kulturo sejet, izkazujejo se poščeno v tem, da tam popravijo in razgrajajo pozno v noč. Toliko pa že vsak zna, koliko en žlažar velja.

Pravijo, da je na Ustjah našopirje na pevka, za katero nimajo v Ajdovščini in niti v bližnjih mestih dovolj lepega perja za njeno gizdayo telesce. Pravijo tudi, da je enega mladega T. iz Ajdovščine s svojim lepim perjem tako zmešala, da je pustil v neki gostilni glavo, dežnik in vse, kar je premogel njegov žep.

Pravijo, da je prišla na Ustje neka visoka dama iz daljnih krajev, v katere je zletela kot mlada ptička. Lastavička in tam našla čudežni vreslec, iz katerega se danes nabira zlate kapljice; baje jih je že mnogo nabrala! — Fantje pozor! Deklica je težko pristopna, ker jo varuje sedmesroglavi zmaj. Najprej je treba temu glave posekat, ali, stvar je taka, z ubitimi zmajem izgine tudi čudežni vrelec.

Pravijo istotam, da najbolj flik-fluti Signorine bodo morale za pust donati poštati, ker je pre malo »Gutstudierte fantov in »dizer Comune du balare«.

Pravijo, da izpod Kovka frajle hodijo zelo na široko, ker jim krilca ne zadevajo kolene.

Pravijo, da za pust se pripravlja istotam velika harmonična veselica, na katero imajo vsi prost vstop, samo s gnorjne flik-fluti morajo napraviti prošnjo na presvetlega »Čuka« za vstop.

Pravijo, da je v Kosezah M...., ki pri vsakemu plesu zija na oknu, ter prenaša pošt, s katerim ali s katero eden ali drugi pleše. Ce jo Cuk zavaha še v drugo, jo bo že zagrabil, ampak ne tako, kakor so čnosrajčniki zgrabili za voglom ponočnega mačka z njegovo ljubico, temveč jo bo prikel s svojimi dolgimi kremlji pa jo bo držal pri oknu do zjutra.

Pravijo, da se je triovski brezobnež prekvartiral radi boljše polovice: toda pozor, ker Cuk vse vidi.

Pravijo, da so gospodične iz Paternala v Buenos Aires začele 'asje striči na melono, zato da bi se fantom bolj priljubile. Cuk je bil tam in bi se kmalu zaduhbil v to najmodnejšo trizuro.

Pravijo istotam, da gospodične zelo točno zahajajo k pejskim vajam, le ples jih včasih ustavi tja do polnoči.

Pravijo loška dekleta, da one se nič ne kesajo zaradi praznikov, ker ih je bilo toliko zaporedoma, ali se kesajo zaradi šolnov, ker so toliko plesale, da so pete kazale.

Pravijo, da polomijo pri Sk. mno- go metelj na hrbitih.

Pravijo, da nameravajo v Šmarjah radi manjših stroškov napraviti vrvi za stolpno uro iz kurjih črev.

Pravijo, da se je s kanalskega Vrha neka frajlica celo jezila na Čuka, ker jo je videl, kako je po snegu plesala. Cuk vse vidi in vse ve, po snegu pešati se ne sme.

Pravijo, da je na kanalskem Vrhu toliko stricev, kakor na sejmu sv. Andreja v Gorici koštrunov.

Pravijo v Dobrem polju, da se je ustavilo izdečovanje mobilije za gozdni osad.

Pravijo na Casa Forestale, da gospodu instruktarju ne ugaja več tukajšnji nežni ženski spol. Cuk je celo slišal, da bo ta človek prestopil v redovniški stan in se preselil v Rumunijo.

Pravijo, da ko v Topolcu tango zapleščo, zagrnejo okna in zaklenejo vrata, nato pa začnejo plesati polštartanci. Gostilničarka more pa posmetati ostanke za njimi.

Pravijo, da je v neki idrijski brivniči začel nekdo sekati človeško meso.

PESEM OD NAS.

To so priznali vši mirni ljudje, da v naši Kurji vasi sta hišci le dve. Daleč okrog ni lepših ljudi, kot fantje in dekleta iz Kurje vasi. Na citre, harmoniko godemo mi prepelica in brlez okrog se vrti. Aufbiks mi kličemo, odgovori pa nam glas, kurjevci bežite, zdaj ni več za špas. Se deklice prestrašijo, pa prosijo doma, sveti Matevž, sveti Andrej, pomagaj, ta vidva!

Brezove metle vzemita v roké, z grič pometita, kar naše ni vse. Le pojrite gledat matka tud' vi, da res pijane niso vredni nobene časti. Zdaj je potekel predpustni lep čas, prosimo Čuka na palci, da obišče tud' nas.

PISMO IZ ERZELJA.

Zdi se mi, da je čas, ko ljudi jaz lahko malo orisem naša erzeljska deklela, ki vse dolžijo dopisovanja v Čuka na palci, staro in mlado, veliko in malo, kiklje in hlače in poleg vseh ludi mene, ki sem pa tako nedolžen kot japonski cesar, ki za Čuka še ve ne, da izhaja. Uboge revije ker nimajo obslanka od hudega razbijanja in jeze. Pravijo, da jih Čuk obrekajo in novice nabira po vasi. Nojraje bi lisi zaplenile, da bi nikoli več ne izhajal. Ker pa lega ne morejo naredili, se iz jeze pozdravljajo meso — dober dan — s Čuk na palci. Poleg lega je pa opozarjam, da li izlaknejo oči, kadar prideš v našo vas.

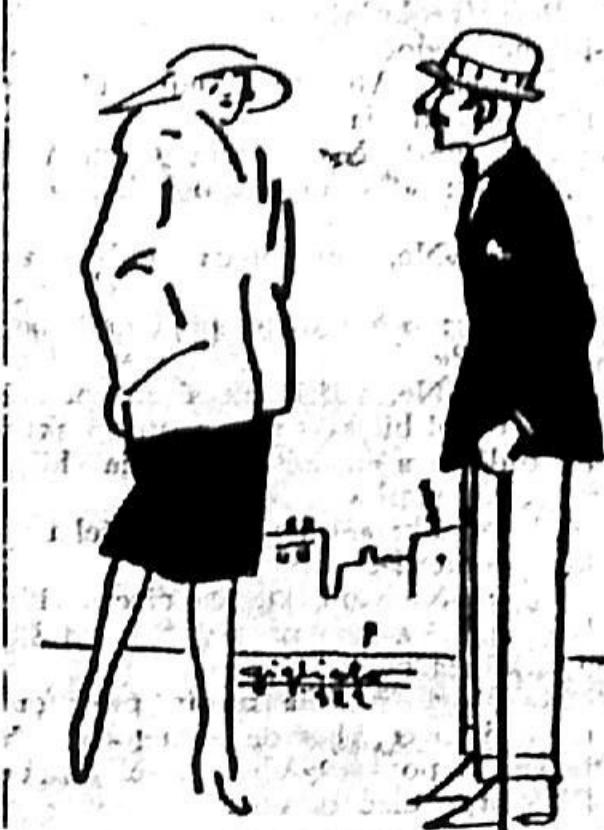
PREDPOGOJ.

Gospod, (novi kuhanici), imate saple?

Kuhanica: »Ne.«

Gospod: »Škoda. Polem ne morem sprejeti v službo. Za mene se boste težko ne trudila, da boste dobro khalo.«

POGRESEK.

»Prvo kuhanico si naimem«, je dejal gospod Kavs svoji ženi, ki ni izhajala z nobeno deklo. Sel je v pisarno, kjer se oddajajo službe in je vprašal neko deklico: »Kako dolgo ste bila v zadnji službi?« — »Tri leta.« — »Imate fant?« — »Ne.« — »Ali ste zadovoljna s slo liram meščene plăče?« — »Da.« »Dobro, sprejem vas.«

Čez par dni je dejala gospa Kavs svojemu soprogu. Na eno vprašanje si bil pa čisto pozabil: »Tvoja kuhanica namreč ne zna kuhati.«

NAROBE.

»Ali si želiš dober apelit k večerji?«

»Ne, jaz si želim vse bolj dobro večerjo k apelitu.«

POPOLNOMA VARENALOŽE DENAR V JUGOSLAVIJI

Ljubljanska posojilnica

v novopreuredjenih prostorih

v LJUBLJANI Mestni trg, štev. 6

sprejema vloge na hranilne knjiznice in tekoči racuni, jih obrestuje po 8%.

ter jih izplačuje takoj brez odpovedi in brez odbnika.

Večje hranilne vloge z odpovednim rokom obrestuje ludi višje po dogovoru.

LUIGI CALISSANO & FIGLI IZDELovanje vina ALBA

Bogata zbera finega vina v steklenicah:

Barbera, Freisa, Barolo,
Bracchette, Nebiolo, Asti
spumante, Gran spumante

Namizna vina:
Grignolia belo vino navadno
v steklenicah

in zaloga pri

SALFATI GIUS.

ZGARNIARNA, Trg Sv. Antona 7, GORICA

Manufakt-ro, perito, izdelanje oblike
po cennah brez konkurence
kopite pri dobroznam

Bratje Mose

Via Rastello 7 - GORICA, Via Rastello 7